

RENAȘTEREA

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le“.

(Troparul Sf. Paști).

Organul Episcopiei ortodoxe române a Vadului, Feleacului și Clujului

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

Nr. 1622/1948 Pres.

† NICOLAE,

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al
Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Iubitului cler și popor: Har și pace dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos.

„Când se scoală Dumnezeu, se
risipesc vrășmașii Lui și fug dela
fața Lui cei ce-l urăsc pe Dânsul.“

Iubiții mei fii sufletești,

Psalmul 67, 1.

Cu zdrobire de inimi ne-am rugat dealungul celor șapte săptămâni ale Marelui Post, ca Dumnezeu îndurărilor să ne ajute să luptăm lupta cea bună, să ne curățim simțirile și să ne arătăm biruitori asupra păcatului, pentru ca fără de osândă să ajungem a ne închina și sfintei Invieri a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Și iată că Bunul Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea. Covârșiți de strălucirea praznicului putem striga acum împreună cu Psalmistul: „Revărsatu-s'a peste noi lumina feții Tale, Doamne, și ai umplut de veselie inimile noastre“ (Psalm. 4, 6-7). Căci praznicul sfintelor Paști este răsunătoarea trâmbiță a izbăvirii noastre.

Prin ascultarea Sa până la moarte, Hristos a șters vina neascultării lui Adam și a urmașilor lui. Prin moartea Sa pe cruce, El a omorât păcatul strămoșesc, a împăcat pe om cu Dumnezeu și a adus făptura în starea în care a ieșit dintru început din mâna Celui Preaînalt. Prin jerta Sa precurată, Fiul lui Dumnezeu ne-a scos din osânda veșnică, făcându-ne părtași împărăției Sale gătite pe seama tuturor celor ce cred întrânsul. Iar prin învierea Sa cea de a treia zi, Hristos a pus cel mai adânc și cel mai statornic temelie credinței noastre creștinești.

Hristos a înviat, ca nimeni să nu mai geamă sub osânda păcatului.

Hristos a înviat, ca nimeni să nu se mai teamă de moarte.

Hristos a înviat, ca nimeni să nu mai fie rob. Căci Hristos, Dumnezeu fiind, a luat chip de rob și a murit pe cruce, ca să ne sloboadă pe noi din cătușile păcatului și ale morții și ca să ne dăruiască nouă viață plină de bucurii, ca unor fii iubiți ai Tatălui celui din ceruri.

Iată, dragii mei, pricina neasemănatei veselii care umple astăzi inimile noastre și care se revărsă în obșteasca noastră cântare de slavă: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le“. Iată pentru ce se satură astăzi din duhovnicescul ospăț și bogatul și săracul și dreptul și păcătosul. Tuturora — fără osebire — le-a dăruit Domnul iertare de păcate, prin jertfa Fiului Său; pe toți i-a învăluit în căldura iubirii Sale părintești, tuturora deschizându-le iarăși porțile Raiului.

Preamărita minune a învierii Domnului face să amuțască tot graiul îndreptat împotriva lui Dumnezeu. Strălucirea ei orbește pe cei necredincioși și-i risipește, acoperindu-i de rușine.

Așa este, iubiții mei fii sufletești: „Când se scoală Dumnezeu, se risipesc vrășmașii Lui și fug dela fața Lui cei ce-l urăsc pe Dânsul. Cum se stinge fumul, așa se sting, cum se topește ceara de fața focului, așa se sting păcătoșii dela fața lui Dumnezeu; iar dreptii se bucură și se veselesc...“ (Psalm 67, 1—3).

Acum, poate se vor întreba unii: De ce-or fi fugind vrășmașii lui Dumnezeu, dela fața Lui? Răspunsul nu e greu de

dat: Ei fug pentru că gândurile lor sunt negre și pentru că faptele lor sunt rele. Ei știu că toate acestea sunt lucruri cari atrag asupra lor osândă din partea dreptului Judecător. De aceea fug cât mai departe de Dumnezeu și se retrag cât mai adânc în întunec, crezând că pot scăpa astfel de osândă. Dar se amăgesc amar, căci de ochiul lui Dumnezeu și de judecata Lui nu este scăpare. Nici pentru oamenii singuratici, nici pentru neamuri.

Această judecată poate să 'ntârzie uneori, lăsând pe păcătoși „să-și adune loruși mânia“, cum spune sfântul Apostol Pavel, și dând prilej de sminteală chiar unor credincioși. Ci răgazul le este dat păcătoșilor spre pocăință, iar celor ce iubesc pe Domnul spre încredințare neclintită, că „plata păcatului este moartea“ (Rom. 6, 23). Da — „cum se stinge fumul, așa se sting și cum se topește ceara de fața focului, așa pier păcătoșii“. Ei mor încă vii fiind. Praf se alege până și de amintirea lor. Unde sunt împărații nedrepti, unde sunt bogatii nemilostivi, unde sunt risipitorii de averi adunate prin silă și furtașag, unde sunt întâistătătorii trufași, unde sunt vărsătorii de sânge nevinovat, unde sunt puternicii cari au dus neamuri în robie, unde sunt hulitorii de Dumnezeu? Unde sunt toți aceștia — și semenii lor întru viață trăită păgânește? S'au pogorit în adâncul întunecatei uitări. Nimeni nu le pomeneste numele. Fiindcă numai „pomenirea dreptilor se face cu laudă, iar numele necredincioșilor se stinge“ (Pilde 10, 8).

Ci, iubiții mei fii sufletești, noi nu vrem să facem parte din tabăra celor ce fug dela fața lui Dumnezeu, ca să-și ascundă viața lor netrebnică și — îmbrânțiți de patimi — să se arunce în brațele morții. Ne-am spovedit păcatele creștinește, după povăța sfintei noastre Biserici, și ne-am împărtășit cu precuratul trup și sânge al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ne-am curățit și ne-am înnoit, hrănindu-ne cu „pâinea cea cerească“ și bând din „paharul vieții“, ca să putem prăznui după cuviință luminata zi a învierii Domnului.

Acum, că ne-am împreunat cu Domnul și Stăpânul vieții, să rămânem cu El deapururi. Să nu ne întorcem în robia patimilor din care El ne-a scos cu prețul sângelui Său, ci să ne silim a vieții în slobozenia Evangheliei Lui, în pacea și îndestularea iubirii Lui, întru nădejdea dreptății Lui, în mângăierile binecuvântărilor Lui — închinându-ne precuratelor Lui patimi și slăvind prin viața noastră neprihănită, învierea Lui cea de a treia zi.

Sfânta noastră Biserică ne povățuiește Duminecă de Duminecă și sărbătoare de sărbătoare să pășim pe drumul acestei vieți neprihănite prin rugăciune curată, prin cântă nefățărîtă și prin muncă cinstită, folositoare nouă și obștei, în mijlocul căreia trăim. Prin rugăciune curată, că cel ce nu se roagă uită cu vremea de Tatăl cel ceresc și de poruncile Lui; prin cântă nefățărîtă, că cel ce se spovedește și se cuminecă numai ca să îplinească o datină și să fie în rând cu lumea, ia în deșert înfricoșata jertfă a Domnului — și 'n loc să-și curețe și să-și ușureze sufletul, mai mult și-l împovărează; și prin muncă cinstită, căci fără aceasta nu se înfăptuește nimic trainic și folositor nici pentru noi nici pentru obștea din care facem parte.

Desigur, omului necredincios, răzimat numai în propriile sale puteri, nu-i este ușor să îplinească aceste izbăvitoare porunci ale sfintei noastre Biserici, după cum nu-i este ușor să îplinească nici celelalte îndemnuri învățate din sfintele Ei cetanii. Dimpotrivă, omul întărit în credința lui Hristos cel înviat, știe că nu este singur și neajutorat în strădaniile sale și va purcede la împlinirea acestor porunci cu toată încrederea și însuflețirea, ajungând cu vremea să umble pe căile Domnului fără nicio greutate; ba va ajunge să facă acest lucru chiar cu plăcere și cu neasemănată mulțumire sufletească.

Drept aceea, cel ce și-a petrecut zilele în lenevie să-și răscumpere vremea pierdută, cel ce a furat să dea îndărăt împătrit, ca Zaheu, cel ce a pârît pe fratele său pe nedrept să-și ceară iertare, cel ce a clevetit să-și pună pază gurii, cel ce a trăit în necurăție să se pocăiască. Cel ce s'a trufit să se smezească, cel nemilostiv să-și răscumpere zgârcenia, cel ce nu s'a iubit decât pe sine să-și îmbrățișeze fratele și să-l ajute în vreme de necaz. Căci abia făcând unele ca acestea, vom dovedi că ne-am luminat cu prăznuirea zilei „pe care a făcut-o Domnul ca să ne luminăm și să ne veselim întrânsa“. Fiți încredințați, că cei ce făcând unele ca acestea se pregătesc pentru fericita cetățenie a împărăției lui Dumnezeu, vor fi și cei mai buni cetățeni ai Republicii Populare Române, care și-a dat de curând o nouă Lege de temelie, menită să călăuzească viața neamului spre tot mai multă îndestulare și fericire.

În ziua de praznic a Învierii Domnului ne rugăm fierbinte Celui atotputernic să ne ajute, ca prin credincioasa împlire a legilor vremelnice și a celor veșnice și prin toate silințele noastre creștinești, să putem duce scumpa noastră țară la pașnica propășire și înflorire pe care o dorim cu toții. Și ne mai rugăm, să ne călăuzească la împreunarea credinței, adu-

nându-ne și întărindu-ne pe toți „într'una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică“ — cetatea nebiruită a sufletului nostru românesc.

„Incolo, dragii mei, câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt iubite, câte sunt, de bună laudă“ (Fil. 4, 8) — acestea să le faceți, ca Dumnezeuul păcii să fie cu voi.

• Iată gândurile și îndemnurile părintești, pe care am ținut să vi le împărtășesc cu prilejul slăvitului praznic al Învierii Domnului, praznic pe care rog pe bunul Părinte ceresc să vă învrednicească a-l ajunge întru mulți fericiți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți.

Data în reședința noastră episcopescă din Cluj, la sfintele Paști ale anului 1948.

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor

+ NICOLAE,
Episcop

HRISTOS A INVIAT

„Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăînvoire“ e glasul cântării îngeresti care vestește lumii marea minune a întrupării Fiului lui Dumnezeu. El marchează în istorie începutul unei lumi noua, o lume a iubirii, a libertății și dreptății, o lume fericită așa după cum a voit-o Tatăl ceresc și creatorul nostru, așa după cum a râvnit-o totdeauna ființa umană din cele mai adânci străfunduri ale sufletului.

„Ce căutați pe cel viu între cei morți, Hristos a înviat, mergeți și spuneți aceasta ucenicilor lui“ e tot glasul îngeresc care anunță mironosițelor femei, venite cu miresme la mormânt și prin ele apostolilor și lumii întregi marea minune a învierii Domnului.

El marchează încoronarea activității pământești a lui Dumnezeu Omul, și dă supremul argument, al dumnezeirii lui Hristos, al dumnezeirii doctrinei lui, al dumnezeieștii puteri care face din Evanghelia creștină singura doctrină mântuitoare de suflete; dând viață și fericire vecinică. Cerul ne vestește plinirea vremii. Cerul ne vestește împlinirea răscumpărării noastre, triumful asupra stăpânirii răului.

Prima veste menită a ne bubura, a ne pregăti sufletul pentru primirea marelui dar dumnezeesc — a doua menită a ne indica noul drum al vieții deschis de Hristos, menită a împintena avântul spre lumină, spre Dumnezeu, spre fericire, plini de credință, plini de nădejde.

Dacă venirea lui Hristos în lume este un dar pur dumnezeesc, pentru care noi prin nimic nu ne-am făcut vrednici — urmarea lui Hristos pe drumul învierii pune la contribuție și toate puterile noastre.

Vestea Nașterii Domnului

este bucuria darului, vestea, Învierii este bucuria biruinței într'o luptă grea.

Învierea lui Hristos, pentru noi oamenii este deci o chemare la credință tare în evanghelie, la luptă pentru evanghelie, la biruință — este un

nu vedeau decât un Mesia după concepția timpului, o lecție care să deschidă ochii și lui Petru care s'a lepădat de el în cele mai grele momente, și lui Toma care s'a îndoit. Arătarea lui Hristos cel înviat este temeiul miraculoasei convertirii a fanaticului rabin Pavel în drumul Damascului.

Învierea Domnului

temei al nădejzii în puterea fericitoare a evangheliei, în puterea lui Hristos care ne stă alături în această luptă de cucerire a împărăției lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu se ia cu asalt. Cel ce vrea să fie încununat cu laurii biruinței trebuie să ia parte la acest asalt.

Învierea, este semnul din cerut de farisei pentru a crede în mesianitatea lui Hristos, este răspunsul dat preoților cari îl întreabă pe Mântuitorul cu ce putere strică rânduiala lor în templu alungând pe vânzătorii; e argumentul dat apostolilor și ucenicilor cari cu toată dragostea și atașamentul lor în Iisus

apostolii și mulțimea de ucenici după grozava dramă de pe Golgota? Nimic alta, decât o gloată de desperați plini de desamăgire, capabili de cea mai josnică trădare, față de cel mai iubit învățător și părinte?

Golgota i-a împrăștiat, i-a rușinat. Învierea îi regrupează, le schimbă toată gândirea, le imprimă vieții un rost, îi face apostoli, e piatra din capul unghiului pe care se zidește uriașa construcție a creștinismului. Și nimeni altul poate n'a pătruns adâncul puterii care izvorește din această minune, ca Apostolul Pavel când spune: „Dacă Hristos n'a înviat zadarnică este propovădania noastră, zadarnică și credința voastră“.

Toată vestirea evanghelică a apostolilor pornește dela înviere, grupându-se în jurul învierii. Pilda este o predică simplă pentru cei mulți insistând mai mult asupra minunilor Domnului, fiecă este întocmită științific cu temeuri logice și filosofice pentru convingerea celor învățați.

Învierea este puterea neînfricată în fața căreia se cutremură impilatorii creștinismului primar și de totdeauna. Convingerea martirilor că prin moarte se împreună cu Hristos, le înflorește zâmbetul pe buze, le transfigurează fața înaintea morții. Cât de șubredă ne apare orice putere lumească ajunsă în luptă cu această dumnezeiască minune. Și cât de rușinată trebuie să-și plece capul în neputința ei de a birui pe Hristos.

Învierea este vecinicul miracol istoric că credința creștină neclintită stă în lupta vieții, conducând destinele omenirii. Biserica a sângerat și va mai sângera încă, renăscând întotdeauna mai puternică mai neclintită.

Nici nu se poate altfel. Cine

Cât de hotărâtoare este această chemare la credință și nădejdea creștină, negativ ne-o dovedesc toți dușmanii lui Hristos și ai Bisericii întemaiate de El. Sinedriștii cu bani au cumpărat tăcerea paznicilor mormântului, lansând minciuna că ucenicii au furat trupul Celui răstignit.

Hristos despoiat de nimbul învierii, rămâne un om, un întemeietor de religie, care se pierde în negura trecutului.

Pozitiv nimic nu vădește temeiul credinței și nădejzii în Hristos, izvor al întregii vieți creștine ca învierea. Ce au fost

poate înfrunta voia lui Dumnezeu fără a cădea zdrobit? Când Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră. Și Dumnezeu trăește în sufle-

mul creștin, căci numai Dumnezeu poate fi Hristos cel înviat. El este puterea noastră, el este nădejdea noastră.

Prot. stavr. Prof. Dr. L. G. Munteanu

IATĂ OMUL

Este mai presus de ori ce îndoială că Pilat a voit să scape pe Mântuitorul Hristos dela moarte. N'a aflat nicio vină în El în urma căreia să fi meritat o pedeapsă atât de grea cum era aceea a răstignirii. Și mai ales din momentul în care soția lui i-a trimis vorbă să nu facă nimic „dreptului acestuia“ căuta și mai vărtos să-L elibereze. Cum însă în fața lui afla împotrivirea îndârjită a poporului care striga să-l răstignească, a crezut că va reuși să le înmoaie inima dacă o să-l prezinte într-o ținută cât se poate de umilită. După ce a fost biciuit, încoronat cu spini și palmuit fără de milă, l-a adus înaintea lor, prezentându-l prin cuvintele: „Iată Omul“.

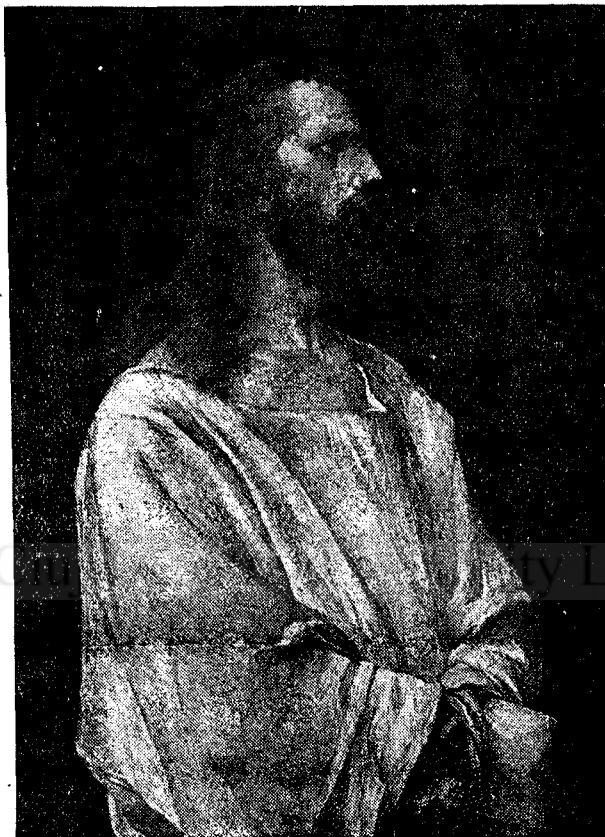
In mintea lui simplă, ar fi voit să spună, că omul de viața căruia se leagă, e o biată ființă slăbănoagă, plină de răni și de sânge, încât nu merită să-i arate atâta interes.

Peste voința lui Pilat lucra dorința de răzbunare a unui neam întreg și aceasta trebuia să-și ajungă scopul peste orice greutate.

Veacurile ce s'au scurs dela odioasa crimă de pe înălțimile Căpăținii au schimbat sensul cuvintelor cu care Pilat a prezentat pe Iisus în fața poporului încât astăzi ele sunt privite cu un înțeles de totul deosebit.

Înțelesul lor s'a spiritualizat. In lumina celor două mii de ani, Mântuitorul Hristos nu mai apare ca o ființă slăbănoagă și plină de răni trupești, ci maestos și divin cum nu va mai fi dat bietei omeniri să mai adăpostească pe pământ un al doilea om. Mulți se vor fi întrebat atunci și poate că unii se mai întreabă și astăzi, cum de s'a putut întâmpla ca Mântuitorul care prin puterea cuvântului său a făcut atâtea minuni, acuma s'a lăsat pradă unei mulțimi care forfotea cu ură de moarte împrejurul Său. De ce nu s'a apărat? Omeneste judecând, s'ar părea că au dreptate, dar în cazul acesta din toată ființa Sa ar fi rămas pentru posteritate doar un erou asemenea personajilor din mitologia antică și nimic mai mult. Prin suferința Sa până la sacrificiul pe cruce, Mântuitorul a depășit orice limită omenească, dându-se pe sine ca cel mai viu exemplu de ce însemnează o viață trăită în duhul doctrinei propoveduite.

Dacă a propoveduit supunerea neșovăelnică față de orânduilele divine ale Părintelui său, acum i-a urmat, cu toată întristarea, până la moarte; dacă a propovăduit iertarea, acum a iertat, cum nimeni nu va mai fi în stare să ierte; după cum, propovăduind iubirea față de semenii, acum a dovedit că'n iubirea Lui a mers până la moarte pentru ei.

Iisus înaintea lui Pilat

Dar personalitatea lui Iisus abia de acum a început a se evidenția mai cu temeii. Mormântul nu l-a putut ține mai mult decât i-a fost prevăzut de Providența Divină și de atunci puterea Lui a crescut și crește considerabil. Abia după ce a murit și în special, după ce a înviat, apostolii au putut înțelege Scripturile, făcându-se lumină deplină în sufletul lor. Dacă înainte au putut avea anumite rezerve față de Dânsul, după ce a înviat din morți ori ce îndoială le-a dispărut din suflet în așa măsură încât au fost în stare să moară pentru El. Și azi, la o răspântie așa de lungă dela patima Sa, cei cari îmbrățișează religia Mântuitorului Hristos o îmbrățișează tocmai în credința morții și a învierii Sale.

In toate privințele, Mântuitorul este unic în felul său. El n'a împrumutat învățatura propovăduită dela nimeni. In gândirea Lui nă se observă o evoluție, cum observăm și la cei mai geniali gânditori ai omenirii. Cu aceeași seninătate a

vorbit la vârsta de 12 ani în biserica din Ierusalim, cu care a vorbit mai târziu, în deplina maturitate a anilor, în tot lungul și latul Țării Sfinte. Nu găsim nimic de rând și obișnuit la El, ci peste tot se menține undeva sus, reușind să spună de fiecare dată, în cuvinte simple și scurte, adevărurile cele mai adânci. El a uimit prin frumsețea și adâncimea vorbelor Sale și pe cei mai bine versați învățători de lege. Și a mai avut încă ceva. Mântuitorul n'a mers niciodată pe dibuite. A prins sensul și-al celor mai subtile judecăți, reușind să desarmeze, în felul acesta, și pe cei mai periculoși dușmani ce i-a avut. Toate însă

poate încălzi fiecare ins, indiferent de situația și originea sa. Iisus e al tuturor oamenilor și al tuturor vremilor. El e pe măsura fiecăruia. Croiala Lui ideală se potrivește cu firea fiecărei persoane peste orice contingentă a spațiului și a timpului. In Iisus Hristos fiecare află deplinătatea idealului său de om sub toate aspectele, de aceea El rămâne unitate de măsură desăvârșită pentru toți și pentru toate.

Unde și când a mai aflat omenirea un asemenea om? Dacă am analiza viața celor mai geniale persoane din istoria lumii, pe toate le putem localiza în timp și spațiu, fiecare a aparținut unui anumit loc și unui anumit timp. Smulse din spiritualitatea vremii, își pierd valoarea. Singur Iisus, rămâne identic cu sine, oricând și oriunde. El e Omul care scapă timpului și spațiului, reușind să se prezinte totdeauna în haina cea mai strălucitoare a tinereții și a voiciunei fără de margini.

Cunoscând unele ca acestea nu ne mirăm că cele mai reprezentative personalități din istorie și-au plecat capetele înaintea Lui. „Eu mă recunosc printre oameni, — a zis Napoleon — și vă spun că Iisus Hristos nu era om“. Channing, care s'a străduit să destrădăcineze din sufletul mulțimii credința în mesianitatea lui Iisus, e nevoit totuși să spună: „Eu cred — zicea el — că Iisus Hristos era mai mult decât om“. „Iisus răspândește o lumină nouă, strălucitoare ca ziua, sublimă ca cerul și adevărată ca Dumnezeu... Dumnezeu era în inima acestui tânăr“ a zis Th. Parker. Necredinciosul Renan, e obligat de măreția persoanei lui Iisus să recunoască că „nu se poate face deosebire între El și Dumnezeu. Invingător din plin al morții“, Mântuitorul va fi urmat pe drumul său de toate veacurile ce vor urma.

Cum singur s'a numit, El este „lumina lumii“ și cei ce îi vor urma Lui, peste orice răsărire lumească „vor avea lumina vieții“. Pr. AUG. FAUR

GOLGOTA

Un sceptic întreabă: In ce constă, la urma urmelor, elementul așa de suprafiresc și-așa de incomparabil al jertfei de pe Golgota? N'au murit oare de bună voie 'n războiu și aiurea, în cele mai grele împrejurări, atâția eroi, pentru frații lor, sau ca mucenici ai adevărului?

Cine întreabă astfel, rămâne numai la suprafața lucrului. In patima lui Hristos e nesfârșit mai mare suferința și supunerea

față de Dumnezeu decât în simpla voință de a trăi și simpla frică de suferință. Și moartea de pe Golgota însemnează nesfârșit mai mult decât simplul devotament al vieții trupești. Nu faptul că Iisus a murit pentru noi este de importanță, ci cum a murit, în ce spirit, și cu ce atitudine față de dușmanii și călăii lui. Toată viața lui Hristos a fost o moarte de martir, în dosul fiecărui cuvânt al Lui este o

Golgotă, o biruință desăvârșită asupra a tot ce îmboldește și mișcă voința pământescă; biruitorul lumii triumfă nu numai asupra instinctului de viață al creaturii, nu, ci El se arată domn desăvârșit peste toate instinctele sufletului omenesc. Răspântia morții nu este decât ultima desăvârșire a unei pilde, care 'nvăluie și luminează întreaga viață omenească.

Cine se cufundă cu băgare de seamă în înțelesul cuvintelor, pe care le-a rostit Mântuitorul pe drumul patimilor sale, acela va înțelege că Golgota nu e numai jertfă de sânge omenesc, ci arătarea și desfășurarea însăși a vieții dumnezeiești în trupul neputincios al ființei create, în mijlocul tragediei, orbirii și pasiunii umane. Aici nu ne izbește nimic din zgomotul muceniciei terestre, nimic din trufia eroică; nici un dispreț față de oameni, nici o ură, nici o revoltă a celui ce are dreptate, nici o beție de

reanizări, nimic din spasmul experienței și suferinței proprii, care izolează sufletul de lumea din afară; nu, ci iubirea Celui răstignit se revarsă cu îmbelșugare peste oameni, pacea Lui cu lumea desăvârșită, vorbele Lui sunt desăvârșit de simple; nicio adiere din acel eu pământesc, care tocmai în jertfire se gustă pe sine mai mult. Nu, moartea Fiului omului e tot așa de supraterestră ca și viața Lui.

Tocmai de aceea, omul civilizat simte că aici nu triumfă numai eroul muritor asupra fricei de moarte, ci că însăși Dumnezeu este care în chip de rob vorbește cu puterile vieții și întâlnindu-se cu ele intrupează adevărata atitudine a omului față de lume și recheamă sufletul dela trădare la adevărata lui ființă.

Din „Hristos și viața omenească“
de Fr. w. Foerster,
trad. P. S. S. NICOLAE COLAN

o vijelie abătută asupra lor le-ar scutura și împrăștia înainte de vreme. Astfel bucuria și frica se întâlnesc împreună în ființa noastră dupăcum călătorește umbra alături de raza de lumină.

Așa s'au întâlnit aceste două sentimente în sufletul mironosișilor în dimineața Învierii. Tot astfel au stăpânit aceste sentimente împreună sufletul dreptcredincioșilor noștri sute și sute de ani, fără întrerupere, de câte ori au prăznuit marea zi a Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Se umplea sufletul binecredincioșilor an de an de bucuria și sfânta lumină a Învierii Domnului, și se întăreau în credință și virtute spre a putea înfrunta cu bărbăție toate încercările fără număr ale diavolului. Dar tot atunci se furia în sufletul câte unuia și simțul de frică și de îndoială neputându-și judeca propria sa vrednicie, neputând prevedea ziua și ceasul, în care Fiul lui Dumnezeu va veni să-l ridice din întunec și din umbra morții, învrednicindu-l să serbeze deodată cu Învieria Domnului și înviera și înălțarea sa sufletească.

„Lumina întru întunec luminează și întunecul pe dansa nu o a cuprins“. Din acest verset trebuie să porceadă nădejdea și convingerea creștinească, deoarece oricât de mari și îngrozitoare s'ar părea puterile întunecului nu vor fi în stare să înghită fără urmă, să o copleșească și să o fină sub obroc raza luminei dătătoare de viață, nici să pună piedeci neînvinse în calea biruinței luminei, care odată tot va trebui să triumfe prin puterea cuvântului lui Dumnezeu.

Biserica noastră dreptmăritoare a ținut totdeauna trează în sufletul credincioșilor săi credința și nădejdea Învierii Mântuitorului, care a zdrobit țâțâniile porții iadului.

În noaptea Învierii Mântuitorului Hristos a sfărâmat porțile iadului punând stăpânire asupra vieții și morții. Zdrobind legăturile întunecului se revarsă lumina cea cerească asupra tuturor dreptcredincioșilor și-i întâmpină cu cuvântul cu care a întâmpinat Hristos pe minorosiți în dimineața Învierii Sale: *Bucurați-vă!*

Învieria lui Hristos înseamnă înviera naturii, înviera omului. Harul lui Dumnezeu lucrează tainic în cele necuvântătoare și în cele cuvântătoare.

Hristos a înviat! Este salutul cre-

dincioșilor. Bucuria aceasta mântuitoare a învierii au vestit-o oamenii îngerii, femeile mironosișe Apostolilor, iar ei lumii întregi. Pentru mântuirea noastră îl vestim și noi acest adevăr în fiecare an cu bucurie.

În această măreață zi se cuvine să se bucure toată făptura, dar mai presus de toate se cuvine să se bucure omul, deoarece peste el a strălucit mărirea Domnului. Pentru a ne face vrednici de aceasta bucurie mare, este neapărată lipsă ca în toate zilele vieții noastre să avem pe Domnul Iisus Hristos în mijlocul nostru, în inima și mintea noastră și să urmăm neîncetat învățăturile Lui. El este chezașa învierii noastre și pentru aceea trebuie să fim cât mai legați de El.

Și acum Doamne Iisuse Hristoase, Te rugăm din adâncul inimii noastre să călătorești împreună cu noi precum ai călătorit cu Luca și cu Cleopa și Te rugăm să rămâi cu noi până la sfârșitul veacului.

Pr. V. BOGDAN

Foișorul

*Trimis-ai, Doamne, ucenici la mine
Să pregătească lina sfintei cine.*

*Am ascultat slăvita ta solie.
Dar unde să-ți gătească cina ție?*

*Ei după semnul tău m'au cunoscut
Și loc de găzduire mi-au cerut.*

*Și solii tăi m'au tulburat nespus.
În foișorul inimii i-am dus.*

*În foișor ard candelile rânduri,
Ard candelile, luminile din gânduri.*

*Și'n foișorul inimei de lut
Covorul dragostei l-am așternut.*

*Acum aștept în chinurile fricii,
Ca să-ți gătească cina, ucenicii.*

*Ci Doamne, Doamne, singurul meu dor,
Cum vrei să intri'n bietu-mi foișor?*

ZORICA LAȚCU

BUCURAȚI-VĂ!

„Fraților, bucurați-vă pururea întru Domnul și țarăși zic bucurați-vă“. (Filipeni 4, 4).

Bucurați-vă! este cuvântul de îndemn al Apostolului neamurilor către Filipeni. Acesta este și cuvântul Bisericii, care îl adresează în sfânta zi de azi către toți credincioșii săi.

Cuvântul acesta adresat de Apostolul Pavel creștinilor din orașelul Filipi, se găsește în toate cântările Sfintei Învierii precum și în cuprinsul Sfintei Evanghelii, care s'a cetit în această sfântă zi în revărsatul zorilor și care este cuvântul de cel mai sărbătoros și înălțător îndemn: *Bucurați-vă!*

Mironosișele femei aflând dela înger vestea despre înviera Domnului, au alergat dela mormânt pline de frică, dar cu bucurie mare, ca să spună vestea bună și învățăceilor Lui. Și mergând ele să vestească pe învățăceii, Iisus li s'a arătat lor, zicând: *Bucurați-vă!*

Sentimentele puternice ce se sbăteau în sufletul acestor femei credincioase este: *frica și bucuria*. Frica, fiindcă se aflau în fața minunatei și neobișnuitei întâmplări — înviera din morți a Mântuitorului, — și nu se vedeau atât de tari și vrednice de a duce acesta veste învățăceilor. Pe de altă parte se bucurau în sufletul lor pentru înviera Domnului, pe care l-au iubit și căruia i se vor închina cu credință.

Aceste două sentimente: frica și bucuria, la aparență sunt potrivnice și se alungă unul pe altul. Existența lor în același suflet într-o anumită clipă este totuși ușor de înțeles. Dacă intrăm într-o grădină plină de flori, sufletul ni se desfacează văzând privescerea aceasta atât de frumoasă și încântătoare. Dar în aceeași clipă se poate abate o umbră asupra acestei bucurii — frica — deșteptată de gândul că o parte din florile acestea nu vor aduce rodul dorit, deoarece

sese adânc în inimă și acum se învârtea cu cruzime în rană.

O ceată de ostași aproape goi și o mulțime de băștinași îi arunca priviri și vorbe murdare, pline de ură și dispreț, cei săngera și mai adânc sufletul ei curat de fecioară.

Unde era slăbănogul la care Fiul ei îi dăduse putere, unde erau orbii, schlopitii, surzii și îndrăciții care primiseră vindecare? Unde erau cei cinci mii de bărbați pe care îi hrănise cu pâine, unde era Petru și ceilalți ucenici și apostoli, unde erau? În clipa aceasta toți se ascuseseră, toți se lepădaseră de El. Rămăsese doar Ea, ca să rabde biciul tuturor batjocoririlor și durerea morții Fiului Ei.

Cu câtă durere va fi alergat Ea apoi la Iosif cel din Arimatea și la fariseul Nicodim, rugându-i ca să meargă la deregătorul roman, să ceară voie ca să pogoare de pe cruce trupul Domnului!

„Ca un rod copt de mare preț se culege trupul sfânt de pe pomul crucii și se așează la sânul Mamei. O, acum iară îl are la ea pe acela pe care-l iubește sufletul ei! Dar, o Dumnezeu, cum l-au batjocorit! Ca pe un copil dulce îl dăruise odinioară oamenilor; acum l-au primit cu trupul plin de sânge și răni! O floare bine mi-

rositoare răsărise în mijlocul unei nopți reci și fată, din toată strălucirea și parfumul ei au mai rămas numai spini și lujerul! O, cât de îngrozitoare este lucrarea păcatului!

Mâinile de mamă purced acum la curățirea ranelor îngrozitoare.

Ea desface suvițele de păr lipite cu sânge, care atârnavă încălcite peste fruntea și fața Lui și se gândește înapoi la Vifleem și Nazaret, când și-a pus mâna ei iubitoare pe capul Lui de copil dragălaș și l-a netezit părul, pieptănându-l după obiceiul Nazarinienilor.

După aceea trece la frunte. Amintiri nouă i se trezesc. De câte ori a privit ea fruntea Lui gânditoare, căutând să înțeleagă gândurile minunate ale înțelepciunii Lui! Și atunci vedea cum picăturile de sudoare în urma muncii grele se rostogoleau pe ea, vedea cum soarele fierbinte a înnegrit aceasta frunte boltită de o mare frumusețe. Fruntea pe care arăta altădată Dumnezeu era acum umbrată de pădurea spinilor săngeroși. Cu grije îndurerată scoate spin după spin și fiecare ghimpe scos îi străpunge inima. După ce a șters urmele cununii, îl sărută cu iubine pe frunte.

Apoi ochii. Și ei îi povestesc durerea și mila lor nemărginită. Oare lumina acestor ochi de copil nu a fost soarele cald al vieții sale retrase

FOILETON

Viața Preacuratei Fecioare Maria

de: Ierom. IUSTINIAN CHIRA

Maria cu Iisus se întoarse din nou în Nazaret.

Ce-a fost, a fost o străfulgerare de dumnezeiască lumină, dar care mai învârtise odată sabia în inima Mamei.

În Nazaret, alături de mama Sa, petrece Iisus până la vârsta de 30 de ani.

Atunci Domnul își începe propoveduirea și minunile.

De acum o vedem pe Sfânta Fecioară urmându-și Fiul, ascultându-i cuvintele și văzându-i minunile pe toate drumurile Iudeii și Galileii până sus pe creasta Căpățanii, unde, cu sufletul zdrobit de durere, a rămas îmbrățișând picioarele prornite pe lemnul aspru al Crucii și udându-le cu lacrimile Ei de mamă. Asculta cu durere cum se stingeau în piept bătăile inimii Fiului Ei drag.

Cine ar putea cuprinde durerea acelei clipe! Durerile mamei se făcuseră una cu durerile Fiului.

Sabia amintită de dreptul Simion îi pătrun-

Legea Golgotei

Catapetezmele îndoelii devin certitudini prin evidența materială sau prin evidența credinții.

Hristos a satisfăcut ambele categorii umane, ce au însă o singură finalitate: mântuirea.

Celor ce se hrăneau cu evidența empirică le-a arătat cum se sue dealul Căpățâni, celorlalți, cum se învie prin duhul suferinții.

Dintre toate minunile dumnezeiești, minunea Golgotei este cea mai mare. Minunea Golgotei este atât de zdrobitoare pentru cei ce se îndoiau de mesianitatea lui Hristos, încât se preface în „sminteala“ marilor jertfitori mucenici din primele veacuri, și prilejul de „nebunie pentru Hristos“ pentru totdeauna.

Ori cât comentariu s'ar face Golgotei, vremea nu va adăuga muntelui ros de ploaie și vânt nimic nou. Golgota va fi ultima movilă ce se va înclina înaintea prăbușirii și poate va servi drept scaun de judecată celui ce cu veacuri s'a lăsat ținut pe cruce.

În minunea Golgotei omenescul lui Iisus se ipostaziază până la gradul de Dumnezeu, iar dumnezeirea la superlativul de împărat.

Nimeni nu va putea urmări vreodată drumul crucii în intimitatea lui. Nimeni nu se va putea prosterna în rugăciunea interioară — singura cale de cunoaștere a misterului creștin — care să-i ajute fecund la trăire cu Hristos care mergea spre Golgota.

Omul de rând va fi viu impresionat de învierea lui Lazar, de scularea slăbănogului din Capernaum, de înmulțirea pâinilor, dar nu va înțelege și nu

va putea urmări nici afectiv nici logic pe Hristos către Dealul Căpățâni.

Logica obișnuită admite dăruirea din prisosul tău, dar a-ți dăruia viața înseamnă a te lipsi de esențial și a înfrânge un principiu de bază a structurii umane. Chiar atotputernic fiind,

Răstignirea

nu-i chibzuit să te lipsești de aspectul vieții pentru un motiv interior ei: mântuirea altora. După această logică Golgota este o greșală.

Pentru vecie Golgota va rămâne o greșală a bogăției a dragostei divine și a sărăciei noastre nemernice! În numele a-

cestei greșeli s'a creiat o lege care poartă denumirea de creștinism.

Creștinismul sau iubirea activă a lui Hristos va rămâne greșala divinității în turpitudinea vieții noastre. Creștinismul care este produsul Golgotei, va fi pentru vecie, prilej de sminteală pentru logică și de „nebunie“ pentru supra-logica instituită, și practică de Hristos:

a isbutit să le anihileze, lăsându-o pe aceasta ca simbol a biruințelor veșnice.

Legea Golgotei — crucea — străjuește drumul veșniciei semetind pe cei flămânzi de adevăr ca să creadă mai mult.

Legea Golgotei — crucea — luminează pe cei orbiți de patimă și preface trupul sub puterea focului credinții, în vas al mântuirii.

Legea Golgotei — crucea — mărturisește pe Dumnezeu întru veșnicia puterii sale de a hotări drept și majestos rostul lumilor și rânduiala supra-temporală a acestora în veșnicie.

Dumnezeul dragostei, ispitește prin crucea golgotei neamurile ce-L caută și află totdeauna bucuria biruinții asupra păcatului prin ea.

Crucea Golgotei stă straja tronului ceresc împodobind dragostea lui Dumnezeu cu argumentul supremei evidențe: jertfa.

Crucea Golgotei este scara de înălțare a omului către cer și fiindcă prin Hristos a venit mântuirea și legea, neamul omenesc întreg s'a făcut părtaș și martor al biruinții lui Hristos cel crucificat.

*

Câtă dumnezeiască dreptate este în jertfa Golgotei!

Câtă măreție fără de întunecime este în chipul lui Dumnezeu ce și-a lăsat fiul jertfă, pentruca principiul răului să nu poată niciodată ridica prezumția că puterea lui Dumnezeu și dreptatea acestuia l-ar fi îngenunchiat, l-ar fi înfrânt.

Nu-i minte să poată urmări cauzele intime, care au determinat divinitatea să recurgă la sacrificiul lui Iisus, când infinite alte mijloace ar fi putut substitui această lungă pogorire în trup a Domnului.

Dar dacă mintea nu poate

din Nazaret? Îți veni în minte ceasul de pe Golgota, când acești ochi au privit-o pentru ultima oară, înainte de a li se stinge lumina. O, cum nu putea săruta acești ochi ascunși în ploapele lipite cu sânge!

După aceea gura sfântă a Domnului cu buzele deschise și palide. Ea se gândește înapoi la acele momente ferice, când copilul sta în brațele ei de mamă și gura Lui mică se deschidea ca un boboc de trandafir, pentru ca să rostească dulcele cuvânt de „mamă“. Și mai târziu când a pășit în viață, cum îi curgeau de pe buze dumnezeieștile cuvinte, încât lumea ascultându-l zicea: „Niciodată n'a vorbit om ca acesta!“ Venită apoi Patimile, veni momentul, când cel din urmă cuvânt rostit de pe buzele Sale a fost „mamă“. Acum aceasta gură amuțise în tăcerea morții. Copleșită de durere și jale se pleacă și-l sărută lung buzele strânse.

La urmă îi ridică un braț care atârna în jos și-l așează mâna Lui însângărată, în a ei. O, cât de inflorător i-au străpuns culele mâna care odată îi cuprîndea grumazul; mâna, care în Nazaret făcuse bătătură din cauza lucrului; mâna care mai târziu și-o așeză cu milă peste cel leproș, a cărei atingere vindeca rani și dureri, care ridică pe cel căzuți și împărțea prin binecuvântare atâtea bine-

faceri!“ (Anton Huender: La picioarele Mântuitorului vol. 2, pag. 261).

Apoi cu aceeași durere scaldată în părăle de lacrimi îl puseră în mormânt nou și auzi cum platra mare se așază pe ușa mormântului, făcând ca o durere tot atât de mare să i se așeze pe suflet, zdrobindu-l. Apoi se puseră pecetile și Ea rămase singură într'un nemărginit pustiu, unde nu avea pe nimeni, decât doar pe apostolul iubit al Domnului, în a cărei grije o dase Iisus.

Pământule, pământule, când vei putea să mulțumești îndeajuns, Maicei lui Iisus, Maicii tuturor durerilor?

Odată cu hurducătura pietrii pe mormântul Domnului, Maica Sfântă avea să rămână singură, inconjurată din toate părțile numai de priviri inveninate, de batjocură și răutate. Singura avere îi vor fi lacrimile ce le vărsa strigând: „O, a mea lumină! Fiul meu cel dulce, cum zaci acum în groapă!“

Bătrânii săi părinți Ioachim și Ana, de mult își dormeau somnul de veci în pământul strămoșilor. Iosif murise și el, poate înainte de a-și fi dat seama că odrasla, — la nașterea căreia, cete îngerești au cântat, e chiar Mesia cel așteptat. Iar cei pe care Evanghelistul îi numește „frații“ lui

dragostea.

Dragostea lui Hristos pentru neamul omenesc este motivul supratemporal pentru care a săvârșit pogorirea în trup și înălțarea pe cruce. Dragostea în ipostază de putere atotmântuitoare a luat fără durere povara păcatelor și în semnul crucii

Iisus, nu erau „fiii“ Mariei, ci-i erau doar nepoți, fiii surorii sale Maria lui Cleopa, în casa căreia Maica Domnului cu dumnezeescul ei Fiu trăiseră după moartea lui Iosif.

Lucrul acesta îl știa și Iisus și de aceea, de pe cruce o incredințază pe Dânsa celui mai apropiat și subit ucenic, apostolului Ioan.

Nu numai că i-o incredințază, ci i-o face mamă, iar pe dânsul fiu, zicând: „Iată Mama Ta, Iată Fiul Tău“ (Ioan cap. 19. v. 26). Ucenicului care la cină și-a plecat capul pe pietul lui Iisus, și-i ascultase toate bătăile inimii — în acele clipe de ultimă dăruire — îi incredințază Iisus cea mai scumpă comoară ce o avea pe pământ, pe Mama Sa.

De aceea, după închiderea și pecetluirea gropii din Ghetsmani Ioan o ia „întru ale sale“, adică la casa sa. De aici încolo o va sluji cu dragoste de fiu, ca pe o prea iubită măcă, chiar mai mult, ca pe maica Domnului său. Iar ea va fi mama tuturor iubitorilor de Hristos, peste toate veacurile, până la sfârșitul lor.

Ce val de scârbe nu va alina ea de aici încolo? Câte inimi îndurerate nu va mângăia! Câte lacrimi nu va sbîci și în câte suflete nu va face să răsără roua dragostei de Fiul ei! Lucru,

pricepe cauzele intime fiindcă logica omenească se folosește de principiu utilitarist, aceeași minte are prilej să se extazieze până la gradul de depersonalizare, când trăește gestul dumnezeirii de pe muntele crucii.

Mintea care este și duh și trup are prilej să facă cele mai neînchipuire convertiri când urmărește cu pasiunea adevărată, drumul crucii.

Din jertfa Mântuitorului s'a născut legea cea nouă: *Legea Golgotei*. Legea care poruncește în numele unei imutabile evidențe că cel ce vrea să fie capetenie lumii trebuie să se lapede de ea. Cel ce vrea să fie mai mare peste oameni trebuie să fie acestora slugă; cel ce vrea să fie părinte trebuie să se dăru-

iască lipsindu-se pe sine; cel ce vrea să fie Mântuitor semenilor lui trebuie să-și dăruiască totul acestora.

Dela această lege nu s'a abătut nici Fiul lui Dumnezeu!

În numele dreptății divine, în numele adevărului veșnic, în numele dragostei fără margine, că numele lui Dumnezeu Tatăl, Mântuitorul Hristos a suferit de la Căpăținei.

Legea jertfei mântuitoare instituite de El, este creștinismul. Cine vrea să-L urmeze să se pregătească de suferințe.

Dar să fie sigur că lângă Golgota stă învierea din moartea păcatului și mărirea veșnică gătită celor ce s'au dăruit lui Hristos.

Părintele GHEDEON

POCĂINȚA

Petrecerea în post este cel mai potrivit prilej de a cerceta lumea din noi, de a ne verifica conștiința și a pune sufletul în rândulă. Deși trăim în vremelnice, existența noastră nu se indentifică cu efemera viață pământească. Purtăm în noi dorul supraviețuirii, gândul eternității.

Rostul nostru etern e mântuirea sufletului în veșnicie. Participarea umană la o viață mai înaltă — ridicată la orizonturi divine — e condiționată de zelul spre virtuți, de valoare etică a silințelor personale. În calea desăvârșirii morale în urcușul spre culmile mântuirii, omul răătăcește și cade. În fața lui se deschide înfiorător, abisul păcatului.

Pentru reconstituirea omului interior, desfigurat de păcat, Iisus oferă lumii o cale de mântuire: pocăința. Dumnezeu este dragoste, e Părintele tuturor, e bun către toți; El nu vrea moartea păcătoșilor, ci să se întoarcă și să fie vii; n'a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat morții pentru noi toți. În fața acestei nemărginite iubiri divine, omul nu poate rămâne pradă disperării. Ori câte păcate ar fi săvârșit, bunătatea lui

Dumnezeu le covârșește. Calea mântuirii e larg deschisă tuturor „Întoarceti-vă către mine — zice Domnul din toată inima voastră, cu post, cu plângere și cu jale“.

Mântuirea se cucerește, cere sfârșiri: renunțări și suferințe voluntare.

Setea de ispășire și purificare se manifestă prin intristarea sufletului, zdrobirea inimii și lacrimi — mărturii ale sincerității. Gârbov, sub povara strivitoare a păcatului, penitentul își deschide sufletul înaintea Ziditorului său, strigă către El cu inima și cu mintea și se smereste. Cufundat în abisurile firii sale, frânt în genunchi, se înfățișează înaintea Domnului și-l cere iertare izbăvitoare. A te căi însemnează a te considera cel mai păcătos dintre oameni, a-ți recunoaște căderile și a-ți arăta regretul, a te mărturisi înaintea duhovnicului și a te hotărî să nu mai păcătuiești. Adevărata căință e foc lăuntric ce mistuie păcatele cărnii, șterge efectele fărădelegii și transfigurează. În jarul pocăinței, în procesul de ardere internă, sufletul se lămurește, păcatele sunt ispășite și iertate. În chinuri istovitoare

sa naște din nou, refăcut în har, cel căzut. „Intristarea cea după Dumnezeu lucrează pocăința spre mântuire.“ Inviind, ca un biruitor, din păcatele lui, robul păcatului devine robul lui Dumnezeu.

Pocăința se judecă din roade de fapte. „Faceți, dar roduri vrednice de pocăință,“ strigă, în pustiul Iudeei, Înaintemergătorul Domnului. Pocăința lucrează prin smerenie, acte de caritate, post și rugăciune. Lipsa acestora dovedește o pseudo-pocăință, o amăgire de sine. Hotărârea de îndreptare trebuie să pornească din „duh umilit, inimă frântă, și smerită,“ și nu din trufia pierzătoare de suflete. Numai o pocăință severă și sinceră mântuește.

Pocăința nu e disperare, ci potențarea la maximum a încrederii în bunătatea lui Dumnezeu. Ea nu e nici dezertare din fața conștiinței, cum e cazul lui Iuda, ci întoarcere smerită către nemăsurata milă părintească a Domnului. Adam, în loc să se căiască, a fugit din fața Celui ce l-a zidit. Origen a admis chiar ipoteza mântuirii diavolului, cu condiția căinței.

Dumnezeu a dat lumii pocăința spre viață. Paginile Scripturilor, abundă în scene de căință, în strigăte „ex profundis“ către îndurarea cerului. Lumea a deprins pocăința, plângând la apa Vavilonului, în robia păcatului. Bărbații din Ninive s'au pocăit la îndemnul lui Iona, Manase în temniță. Chinuit de conștiința păcatului, păstorul-rege s'a frânt și-a mâncat pâine în lacrimi. Vameșul s'a pocăit, când Iisus a intrat în casa lui, Maria la picioarele lui Iisus, tâlharul pe cruce, Petru la cântatul cocoșului.

Ușile pocăinței stau de-a-pururea deschise. Părintele milelor așteaptă rentoarcerea tuturor fiilor pierduți. „Pocăiți-vă și vă întoarceți, ca se ștergă păcatele voastre,“ strigă în îndurarea Sa.

Omul zilelor noastre stă pe culmile disperării. Plânge pe ruinele sufletului, mistuindu-se pe rugul propriei necredințe. Strigătul după ajutor e tot mai puternic și mai sfâșietor. Singura cale de izbăvire e aceea a

vameșului și a tâlharului: pocăința.

În opoziție cu pocăința predicată de Biserică, în atmosfera veacului circula o extremă a ei predicată cu fanatism de oameni nevoiași la pricepere și credință. Liberalismul moral și individualismul religios a născocit principiul liberei interpretări a Bibliei. Potrivit acestui principiu, fiecare om poate tâlmăci Sf. Scriptură după cum îl taie capul. Prin conjuncturi biblice au căzut din prăpastie în prăpastie. Nu mai puțin de trei sute de soiuri de pocăinți, cu degetul pe slovele cărții, își dispută adevărul și dreptul la mântuire.

Uniți în felul acesta, voiesc a urma pe Hristos afară de Biserică pe care o cred de prisos. Mai mult, îi declară război, considerându-o un pericol social, o calamitate. Doar și trupul omului este biserică și lăcaș al Duhului Sfânt. Întreg tezaurul spiritual și moral al Bisericii trebuie distrus. Sf. taine sunt instituții omenești, preoția o unealtă a satanei, Sf. Predanie vorbe de pomână, Sf. cruce și icoanele idolatrie. Trebuie să vină furtuna, cataclismul universal, să le șteargă de pe fața pământului.

Cu Biblia în desagi cutreeră satele și orașele, înșelând buna credință a celor neștiutori, Speculează orice situație, folosesc orice prilej, se fac ecoul tuturor neliniștilor publice, pentru a dovedi că totul se poate repara prin pocăința lor. Sub masca falsei pocăințe, voind să fie o mișcare de spiritualizare a maselor populare, pocăinții au provocat o totală confuzie în cele spirituale și o abisală desorientare morală. „Adânc pe adânc chiamo prin glasul cascadelor,“ un păcat naște altul. În capul listei rătăcirilor lor înscriu și mândria. Ei sunt cei aleși, sortiți să intre într'un paradis avar. Mântuirea e accesibilă numai „societății de sfinți“ — cei care și-au luat partea din avere și au părăsit casa tatălui — restul oamenilor — cei care petrec în Biserică — formează norodul imens al celor osândiți.

Constituiți în sute de sinagogi, rătăcitori pe căile pierzaniei, după ce și-au risipit avutul sufletului, au

pentru care toți fiii pământului îi vor înălța, deapururi, sfinte osanale.

„Rai de taină ești, Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, întru care lemnul crucii cel de viață purtător pe pământ s'a sădit. Pentru aceasta înălțat fiind acum, închinându-ne Lui, pe Tine te mărim.“ (Irmosul crucii).

Cât de greu o fi trecut ziua Sâmbetei pentru Maica Domnului!

În timp ce Ierusalimul răsuna de chifotele de bucurie ale celor ce credeau „că au pus lumii stăvilă“ Maria plângea amar. Își amintea așa de bine de cuvintele lui Iisus, că „a treia zi va învia“ (Mat. 17, 23; 16, 21; 20, 19; 26, 61.), dar parcă nu-i venea să creadă. Multe lucruri minunate văzuse ea, dar acesta le întrecea pe toate. Dragostea și dorul ei de mamă era prea mare, ca să poată crede ușor, că totuși își va mai vedea odată Fiul viu.

O, dacă s'ar împlini și aceasta!

De aceea parcă nu o ținea pământul, până va trece ziua Sâmbetei, ca în dimineața celei

dintâi zile a săptămânii să alerge la mormântul Fiului ei.

Zorile trandafirii abia se iveau măturând stele de pe întinsul cerului, când Maica Domnului dimpreună cu alte femei se grăbeau cu miruri și mirisme spre mormântul din grădină. Fețele lor plânse erau acoperite cu mahrame mohoate. Și se sfătuiau pe cale: „Cine ne va ridica nouă piatra?“ Cu aceste cuvinte ajung la mormânt. Spre marea lor mirare, mormântul era descoperit. Un gol li se făcu atunci în suflet și o teamă neînțeleasă le cuprinse.

Cine să fi urnit piatra? Unde o fi trupul lui Iisus? O fi inviat, sau cei ce-l urau pe Hristos vor fi profanat mormântul răpind trupul și aruncându-l undeva? Aceste gânduri le făcu să izbucnească în hohote de plâns, când deodată un tânăr care strălucea într'o haină albă, pe care nu-l văzuse până atunci, le zise: „Nu vă temeți! Știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați. Nu este aici, căci s'a sculat, precum a zis. Mergeți dar degrab și spuneți ucenicilor Lui, că s'a sculat din morți și iată, va merge mai înainte de voi în Galileia; acolo îl veți vedea pe El.“

Tot trupul le tremura când plecară dela mormânt cu frică și cu bucurie mare.

Cu bucurie, dar și cu frică, pentru că îndofelile încă tot le mai stăruia în suflet. Prea era mare taina ce văzuseră, ca să o poată crede așa dintr'odată. Însă, deodată întâlniră pe Iisus care le zise: „Bucurați-vă!“ (Matei 28).

Acest „Bucurați-vă“ e solia ce o aduce Mântuitorul Hristos neamului omenesc. E rodul smerenței și suferințelor Mariei, tot așa cum: „Voi înmulți mereu durerile tale“, a fost pedeapsa dată de Dumnezeu neamului lui Adam, pentru îngâmfarea Evei.

De acum nici suferința nu va fi decât prilej de bucurie, căci printr'ansa neamul omenesc nu se va mai cobori în iad, ci se va ridica spre zărilor senine ale bucuriei cerești.

Nemărginirea cerului era prea mică spre a cuprinde bucuria Precuratăi Fecioare.

Noul Ierusalim, Biserica, se lumina cu dumnezeiască lumină, căci mărirea Domnului răsărise peste Ea. Saltă Sionul, iar Curata, de Dumnezeu Născătoarea, petrecea veselindu-se întru învierea Celui născut al Ei. (Va urma).

ajuns păzitori de porci și muritori de foame. Roșcovile înțelepciunii sunt dureros de amare. Nenorociii fii rădăciți ai veacului „trebuie să știe mai întâi — ei par a cunoaște tainele Cuvântului — că nici-o prorocie a Scripturii nu se desleagă după bunul plac al fiecăruia” (Petru 1, 20). In mâna unui neștiutor, Biblia e o piatră de scandal. In acestea — in Scripturi — sunt

unele lucruri cu anevioie de înțeles, pe care cei neștiutori și neînțărți le rstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi, spre a lor pierzare.” (Petru 3, 16).

Cei ce s'au hrănit odată cu sfărâmurile dela masa Bisericii, aduce-și-vor aminte de dulceața lor. Pilda fiului rătăcit rămâne de-apururi grăitoare.

Pr. GH. ONEȚIU

Conferințele organizate de Soc. Națională a femeilor ortodoxe Române

Filiala Cluj, a Soc. Naționale a femeilor ortodoxe române, pe lângă activitatea socială deosebit de rodnică a prilejuit publicului creștin din Cetatea Ardealului și prilejul unor deosebit de frumoase conferințe.

In afară de „Mărturisitori ai drepte credințe” conferința P. S. S. Episcopului Nicolae, în același cadru, cu aceeași bogată și aleasă asistență, au vorbit Dnii: Prof. univ. Dr. Eugeniu Speranția despre: „Din problemele psihologiei religiunii”; Prof. univ. I. Moga despre: „Relațiile Bisericii Ortodoxe Române cu Biserica ort. rusă în sec. XVII-lea” și Prof. univ. Dr. Ioachim Crăciun despre: „Relațiile Bisericii ort. Române cu Biserica ort. rusă în sec. al XVIII-lea”.

Conferențarii, oameni de cultură aleasă, consacrați între cei mai autentici gânditori și istorici români, au înfățișat cele mai noi opinii asupra religiunii și a bunelor relații dintre răsăritul ortodox și noi.

Problemele de actualitate desbătute au fost viu urmărite de public și valoarea documentară folosită de conferențieri a avut menirea de a schimba mult opinia auditoriului și prin aceasta au contribuit în mod deosebit la întărirea bunelor relații dintre Bisericele ortodoxe surori.

R.

Pentru întărirea drepte credințe

Continuându-se firul conferințelor religioase începute în primăvara anului acestuia la Catedrală, în după masa zilei de 3 Aprilie a conferențiat P. C. Prof. Flore Mureșan, despoltând subiectul: „Convertirea Sf. Iustin Martirul”.

Suflet de elită din lumea mare a gânditorilor premit, Sf. Iustin a încercat toate sistemele filosofice, rămânând nemulțumit. In urma unei viziuni, s'a încreștinat. De aci a început o viață nouă, hotărât să moară mai bine, decât să se lapede de Hristos.

In 10 Aprilie a conferențiat P. C. Prof. Ioan Bunea, despre „Convertirea fericitului Augustin”.

Fire sbuciumată și închinată până la pasiune față de plăceri, fericitul Augustin s'a complăcut în desmăt până la saturatie. Simțind însă în suflet glasul tainic al harului te-a urmat cu hotărâre, reușind mai apoi, ca tot talentul său să și-l pună în slujba Bisericii. Fericitul Augustin e un exemplu evident de țărta harului și de biruință prin Hristos.

In 17 Aprilie a conferențiat P. C. Cons. Augustin Faur, despre „Convertirea Sf. Veronica”.

Femeia aceasta a venit spre Mântuitorul Hristos îndemnată de sferință. Aflând mai multă înțelegere decât și-a închipuit, fiind vint decată, a urmat Mântuitorului până la stârșitul vieții. St. tradiție o identică cu femeia ce a dat Mântuito-

rului nătrama capului să și steargă tata pe drumul Calvarului.

In 24 Aprilie a conferențiat P. C. Prof. Emil Nicolescu, despre „Convertirea Mariei Magdalena”.

Cu seninătatea pe care P. C. conferențiar o are ne-a arătat toată viața sbuciumată a Mariei Magdalena pentruca, după întâlnirea cu Mântuitorul în casa fartselui Simon, să devină o făptură nouă în Hristos. Pilda vieții de mai târziu constituie un indemn pentru fiecare persoană care și dă seamă de răutatea păcatului și frumusețea morală după care răvânește sufletul.

Inaugurând conferințele din primăvara anului acestuia, Episcopia noastră a făcut un început bun și totositor. Problema convertirii și a reconvertirii creștine desbătută pe toate tetele de P. C. Părinți conferențieri, cu exemple clasice din viața primelor veacuri ale Bisericii, a avut darul să stârnească un viu interes în lumea dornică de înțiere a credincioșilor din Cluj.

Si lucrarea se va desăvârși și mai mult dacă aceste roduri vor putea să vadă lumina zilei, apărând într-o carte, care să poată ajunge și în mâna bunilor noștri credincioși, ce nu au putut să le asculte de pe amvon.

Inceputul bun ne îndreptățește să nădăjduim la o continuare a lui și în viitor.

a. f.

obștea Congresului Național Bisericesc I-a ales mitropolit în scaunul lui Varlaam dela Iași.

Priceperea profesorului s'a dovedit hăruiată de tot atâta dragoste de norod a Vlădicului nou ales.

Cât a păstorit scaunul Mitropolit din Iași, ilustrul repauzat a întărit dreapta credință, ridicând prestigiul și fama ortodoxiei moldovene la un bun nume și la înanima apreciere.

Retras la mănăstirea Agapia, I. P. S. Sa Irineu Mihălcescu s'a săvârșit din viață în anonimatul călugăresc sub blânda binecuvântare a lui Dumnezeu.

Cultura teologică și Biserica ortodoxă plânge în ilustrul Mitropolit cărturar, pe un mare stegar al legii și un mare creștin.

Dumnezeu dreptilor și al milei să-i rânduiască veșnică odihnă în corturile celor aleși.

Pr. G. N.

DUHOVNICUL CÂMPIEI

† Petru Șeulean

In ziua de 8 Martie, a. c. in fața unei mulțimi din cale afară de numeroase a fost așezat spre veșnică odihnă venerabilul preot. Petre Șeulean din Miheșul de Câmpie.

La slujba prohodului stihurile de jale ale diecilor se impreunau cu lacrimile marelui mulțimi de credincioși anonimi veniți să dea ultima cinștire preotului și omului care o viață s'a sacrificat pentru ortodoxie și românism.

Părintele Petre Șeulean este originar din Miheșul de Câmpie, satul pe care l-a păstorit în tot decursul vieții sale. S'a născut la 1859, din părinții Grigore și Gafta, învățător confesional și cantor. Rămas orfan de tată la vârstă fragedă de 8 ani a cunoscut toate greutățile vieții. Școala primară a făcut-o la Tg. Mureș, iar liceul la Blaj. Prin mijlocirea prof. Vlasa, originar din com. Valea-Largă tot de pe Câmpie, a putut să răsbească greu în tot decursul anilor de școală secundară, pentruca mai apoi să treacă la Teologia din Sibiu. Ca student in Teologie a fost unul dintre cei sârguincioși, amintindu-și de atâtea ori cu drag de pretența ce o avea cu fieertatul profesor de mai târziu, Dr. Petru Șpan. N'a avut însă norocul să termine școala. Murind între timp preotul din satul său natal, credincioșii au intervenit pe lângă „lelea Gafta” să și aducă feciorul preot. De aci au început apoi jalbele și delegațiile la Mitropolia din Sibiu pentru a-l hirotoni și trimete preot la Miheș.

Chemat înainte de vreme a venit cu toată nostalgia dragostei creștine în suflet. Tânăr, abia dacă avea 21 de ani neimpliniți, s'a avântat în câmpul larg al vieții, cu puțină știință de carte teologică, dar cu un suflet larg și cu o hotărâre mare care a cucerit mai apoi aproape toată Câmpia.

Ca fiu de dascăl confesional și cântăreț de strană, Părintele Șeulean a fost crescut de mic copil in duhul plin de evlavie al credinței noastre strămoșești și in respect față de prescure. De aci a mănecat drumul vieții sale in toată bună vremea. Cel ce au stat aproape de el și-au dat seama că acest om n'a cunoscut altă cale decât de acasă la biserică și dela biserică la diferiți credincioși pentru a le afla atâtea din multele lor năcazuri sufletești și familiare.

Vestea de om devotat Bisericii s'a răspândit cu repezeală in toată întinderea Câmpiei. Casa lui s'a făcut loc de pelerinagiu și nu era zălăsată de Dumnezeu să nu poposească in ea credincioși veniți cu prescuridela distanțe din mari și ostentitoare depărtări. Impricinați, bolnavi, stăpânii de boli nervoase, după ce ascultau rugăcuniile venerabilului preot plecau acasă cu seninătatea și liniștea omului convins că prin rugăcuna făcută vor obține ajutor

dela Cel de sus. Și odată intrat in conștiința credincioșilor nu-i mirare că numele lui a depășit granițele Câmpiei, fiind tot așa de bine cunoscut la Turda ca și la Timișoara, la București sau la Budapesta. Nu mică i-a fost mirarea când a primit scrisori direct din America, rugându-l să se roage pentru ei. Și cel ce așterne aceste rânduri își aduce cu drag aminte de unii credincioși din satul său care au plecat cu ani in urmă pe jos până la Miheș, convins că prin rugăcuniile lui vor câștiga cauza ce o urmăreau, far in vara anului 1939, când pensionat, a poposit câțva timp la Turda, se îndreptau credincioșii spre bisericuța cea veche, ca și spre mănăstire.

Viața preotului Petru Șeulean este o carte luminoasă. Prin strădanja sa s'a ridicat frumoasa biserică parohială din Miheș la anul 1911. După unirea din 1918 cercul de activitate i s'a deschis și mai mult. Credincioșii Câmpiei, in mare majoritate de altă confesiune, îl chemau să poposească prin satele lor, pretutindeni stărind valuri de entuziasm și de revenire in masă la legea străbună. Astfel a organizat parohia din Zaul de Câmpie, unde a edificat biserică și a ajutat cu sume frumoase la edificarea caselor parohiale, a organizat Șeulia, ridicând și aici biserică, reușind până in cele din urmă să convertească și pe preotul gr. cat., pe fieiertatul Octavian Hârștan. La fel a organizat parohia Pogăceana, filiiile Bărboși, Răzoare, Șarmaș, Sâmpetru, și a administrat personal Valea-Largă, Frata și Soporul. Parohiile înființate a știut să le și consolideze, ingrijindu-se să le inzestreze cu sestune parohiale și bisericăscă din prima Reformă Agrară.

Părintele Petre Șeulean a fost preotul care s'a integrat in spiritualitatea creștină cu toată inima sa. Dumnezeu l-a și binecuvântat viața inconjurându-i masa cu o cunună de 12 odrasle, ca și pe Patriarhul Iacob din Biblie. Doi feciori au căzut jertfă pe altarul Patriei încă in primul război mondial, trei au trecut la cele veșnice in fragedă copilărie, iar șapte, dintre care un fecior și șase fete au rămas să-i poarte numele și amintirea ca unui părinte vrednic și drag ce le-a fost. Feciorul l-a pregătit pentru preoție, slujind astăzi cu demnitate la altarul Domnului, trei fete le-a căsătorit cu preoți, iar trei și-au lostuit viața căsătorindu-se cu persoane alese din rândul profesorilor și altor funcționari publici.

Părintele Șeulean și-a petrecut viața muncind cu sârguință și conștiințozitate in ogorul Domnului timp de 57 ani. O viață de om! Cu toate acestea in 1937, când a trecut la pensie, n'a înțeles să se indepărteze de aceea ce l-a fost drag in viață, ci a rămas mai departe neoficial,

† I. P. S. S. IRINEU MIHĂLCESCU

Luna aceasta s'a stins din viață marele cărturar și alesul Vlădică al Moldovei I. P. S. S. Irineu.

Teolog de nume mondial, om de-o mare cultură enciclopedică, Mitropolitul Irineu Mihălcescu a ilustrat catedra de Apologetică dela Universitatea din Bu-

curești, timp de peste două decenii crescând in duh creștin toate generațiile mai nouă de preoți, din provinciile sudice ale țării.

După pensionarea dela catedră, pentru valoarea omului de cultură și pentru duhul de ales creștin care sălășluia in el,

aceiași duhovnic și liturghisitor. Prețutindeni pe unde l-au purtat pașii, după această dată cercetându-și copiii îl găseau la altar, răspunzând în felul acesta chemării nenumăraților credincioși. Spre sfârșitul vieții s'a retras spre locul copilăriei și al pastorației sale, ținând să-și dea sfârșitul în mijlocul credincioșilor săi și în casa pe care o a desăvârșit cu palmele sale.

A închis ochii senin, la vârsta patriarhală de 89 ani, înconjurat de dragostea unei regiuni întregi și a unei familii care-i face cinste. Inmormântarea a avut loc în ziua de 9 Martie a. c. în Miheș, fiind așezat alături de soția sa, cu care a trăit în pace timp de 45 ani.

Serviciul inmormântării a fost săvârșit de C. Preoți Simion Vasincă din Miheș urmașul său în pastorație, Ioan Todea din Valea-Largă și Gh. Giurgiu din Călărași. Preoții Vasincă și Giurgiu au arătat strădania

acestui vrednic preot, pe toate terenurile de muncă. O deosebit de frumoasă impresie a făcut asupra marelui mulțimi de credincioși cuvântul P. C. Preot gr. cat. din loc care a mărturisit pierderea ce-o are nu numai ortodoxia prin părintele Șeu-lean, ci și credințioșii săi și întreaga regiune căci față de toți s'a purtat cu aceeași dragoste și tragere de inimă. Preotul reformaț i-a adus omagiul său, ca unui vrednic fiu al Bisericii și plin de înțelegere pentru cauza creștină a altei confesiuni.

Ziua de 9 Martie zi de primăvară, cu zămbet senin și scâlpri aurii de soare a învăluit Câmpia într'o zăbranie de jale, așezând spre veșnică odihnă pe omul și duhovnicul care mai bine de un jumătate de secol a fost farul luminos dela care se-a primit lumina și mângăerea poporului.

Odihnească în pace!

a. f.

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Votarea constituției

Mărea Adunare Națională a votat Constituția Republicii Populare Române și a ales Prezidiul și noul guvern. Dându-și Constituția care proclamă că în „Republica Populară Română întreaga putere de stat emană dela popor și aparține poporului”, națiunea muncitoare din țara noastră și-a deschis perspective spre împlinirea năzuințelor obștești. Constituția Republicii noastre Populare consfințește dreptul poporului de a-și lua soarta în propriile mâini. Ea apără pe omul muncitor, dreptul lui la muncă, la răsplata meritată a muncii creatoare, la sănătatea lui și la cultură.

Noul Prezidiu al Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române: Prof. Dr. C. I. Parhon, președinte; Prof. Petre Constantinescu-Iași, vice-președinte; Mihail Sadoveanu, vice-președinte; Ion Niculi, vice-președinte; Marin Florea Ionescu, secretar; Anton Alexandrescu; Bányai Ladislau; Ion Bica; Liuba Chișinevschi; Constanța Crăciun; Mihail Moraru; Alexandru Moghioros; Nyilas Ilona; Pardau Irimia; Constantin Părvulescu; Emil Popa; Gheorghe Pruteanu; Zaharia Tanase; Romulus Zaroni, membri.

Noul Guvern: Dr. Petru Groza, președintele Consiliului de Miniștri; Gheorghe Gheorghiu-Dej, Prim Vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, care va îndeplini funcțiunea de Președinte al Consiliului Superior Economic, Președinte al Comisiei de redresare Economică și Stabilizare Monetară și va coordona activitatea Ministerelor economice și financiare; Profesor Traian Săvulescu, al doilea Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri, care va coordona activitatea ministerelor de Agricultură și Silvicultură; Ștefan Voitec, al treilea Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri, care va coordona activitatea ministerelor culturale și sociale; Ana Pauker, ministrul Afacerilor Externe; Vasile Luca, ministrul Finanțelor; Teohari Georgescu, ministrul Afacerilor Interne; Emil Bodnăraș, ministrul Apărării Naționale; Avram Bunaciu, ministrul Justiției; Prof. Nicolae Profiri, ministrul Comunicațiilor; Teodor Iordachescu, ministrul Lucrărilor Publice; Dr. Florica Bagdasar, ministrul Sănătății; Lothar Rădăceanu, ministrul Muncii și Prevederilor Sociale; Gheorghe Vasilichi, ministrul Învățământului Public; Prof. Stanciu Stăian, ministrul Cultelor; Octav Liwezeanu, ministrul Artelor și Infor-

mațiunilor; Vasile Vaida, ministrul Agriculturii; Ion Vințe, ministrul Silviculturii; Miron Constantinescu, ministrul Minelor și Petrolului; Chivu Stoica, ministrul Industriei; Bucur Schiopu, ministrul Comerțului.

■ O delegație sindicală română va vizita Uniunea Sovietică. Dl. Gh. Apostol, președintele CGM, a primit următoarea telegramă din partea dlui Kuznetov, președintele Consiliului central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică: „Vă informăm cu precizie că Prezidiumul Consiliului central al Sindicatelor din URSS. Comitetul executiv al CGM, a primit cu bucurie această invitație, desemnând o delegație din 6 sinicaliști.

■ Noua împărțire administrativă a județului Cluj. În Monitorul Oficial Nr. 91 Ministerul Afacerilor Interne publică împărțirea administrativă a județului Cluj. Județul Cluj va avea de acum înainte 144 de comune rurale, formate din 237 sate și o comună urbană nereședință — Huedinul. Județul va avea următoarele 10 plăși: Aghireș cu 14 comune. Apahida cu 14 comune, Borșa cu 14 comune, Clujul cu 13 comune, Calata cu 16 comune, Gilău cu 9 comune, Hida cu 15 comune, Mociu cu 11 comune, Huedin cu 28 comune, Sărmașul cu 11 comune. La plasa Cluj trece comuna Someșeni dela plasa Apahida.

■ Noua Lege a Chiriilor. Lucrărilor pentru întocmirea noii legi a chiriilor au fost terminate. A. Bunaciu, ministrul Justiției va spune legea Consiliului de Miniștri, după care va prezentată prziidiului Marei Adunări Naționale, Noua lege a chiriilor urmează să apară în zilele acestea.

DIN CLUJ

■ Locuințe muncitorești la Cluj. Lucrările de construcție a caselor muncitorești din cartierele Clujului sunt în fază de pregătire. În urma aprobării bugetului primăriei Cluj de către Ministerul de Inerne, lucrările vor fi accelerate în cursul săptămâni acesteia. Astfel la 1 Mai va avea loc solemnitatea punerii temeliei la grupul de case ce se construiește pe Str. Maramureșului.

■ 5 Comune noi vor avea telefon. În planul de introducere a telefoanelor în comunele din județul nostru în plasa Cluj s'a prevăzut introducerea telefoanelor în comunele: Chinteni, Deuș Măciș, Mera, și Suceag.

EXTERNE

■ Viitorul „Templu al Culturii” din Moscova. După propunerea Generalisimului I. V. Stalin, Universitatea de Stat din Moscova este una din primile clădiri care vor intra în plan de reconstrucția a capitalei sovietice. Clădirea va domina muntele Lenin și va privi spre râul Moscova. Proiectele arhitecților sovietici prevăd realizarea unui templu al culturii într'o cetate universitară îmbibând necesitățile tehnice cu cerințele estetice. Stilul clădiri va fi acel al Palatului Sovietelor. Cele 20 de etaje ale edificiului vor cuprinde amfiteatre săli de cursuri, laboratoare, biblioteci etc.

Proiectu mai prevede construirea unui cămin de 6000 de camere pentru folosința studenților și a profesorilor. Clădirea va fi prevăzută și cu săli de gimnastică, bazine de înot, săli, de mâncare, fumoare, etc. Ea va avea ascensoare, instalații telefonice instalații pentru condiționarea aerului etc. Pereții vor fi în așa fel construiți încât să amortizeze șgomotul.

■ 78 de ani dela nașterea lui Lenin. În ziua de 22 Aprilie se împlinesc 78 ani dela nașterea lui Vladimir Ilici Lenin întemeietorul Partidului Comunist al Statului sovietic. Această dată înseamnă o sărbătoare pentru cetățenii Uniunii Sovietice. Numeroase expziții închinare lui Vladimir Ilici, au fost organizate la biblioteci și clucuri.

■ Rezultatele alegerilor din Italia. Ministerul de Interne al Italiei dă următorul rezultat al alegerilor dentru senat: Partidul Democrat Creștin 10.740.131 adică 47,9%;

Frontul Democratic Popular 6.955.129 adică 31,0%; Partidul lui Saragat 2.508.722 adică 7,0%; Blocul Național 134.741 adică 6,0%; Partidul Republican Italian 647.433 adică 2,9%; Independenții 278.351 adică 1,2%; Mișcarea Socialistă Italiană 244.75; Sezultatele pentru Cameră: Partidul Democrat-Creștin 12.524.360 Frontul Democrat-Popular 7.995.601. Partidul lui Saragat 1.848.283. Blocul Național 999.166. Partidul Republican Italian 729.283. Indepedeți 524.867.

AVIZ

În legătură cu obligația cetățenilor de a marca obiectele confecționate în total sau în parte din aur, platină sau argint, care nu sunt investite cu marca de control a Statului Român Direcția Măsurii și Greutăți atrage atenția că sunt exceptate dela această obligație obiectele din aur sau platină mai ușoare de un gram, obiectele din argint mai ușoare de 10 gr., verighetele monezile, decorațiunile străine, lucrările prețioase, care la 4 Aprilie se găseau înscrise în inventarele muzeelor recunoscute de Stat, sau în inventarele instituțiilor de cult religios (biserici, mănăstiri, temple, etc.)

Toate celelalte obiecte trebuinc prezentate pentru marcarea până la 30 Iunie. a. c.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 1845/1938.

Comunicat

Pentru înfăptuirile pastorale din trecut și pentru râvna ce o cheltuesc și azi în slujba Bisericii și a poporului credincios pe Cucernicii Părinți: Dumitru Dragomir din Certege, Gheorghe Scrob din Săcătura, Nicolae Cosma din Mănăstireni, Petru Paul din Vultur-Zlatna, Octavian Oniciu din Abrud-Sat și Prof. Petre Dumitreasa dela Liceul nostru de fete din Cluj, i-am cinstit cu dreptul de a purta brâu roșu.

Cluj, la 22 Aprilie 1948.

NICOLAE

Episcop

C. Hașcău

secretar

Nr. 1328/1948.

Publicăm spre luare la cunostință următoarea rectificare:

„Parohia Aluniș, pentru care s'a publicat concurs în Nr. 11—12, este de clasa I, ci nu de clasa II”.

Cluj, din șed. Consil. Eparhial dela 1 Aprilie 1948.

NICOLAE

Episcop

C. Hașcău

secretar

Nr. 1139/1948

Comunicat

Invităm pentru ultima dată Cucernica preoțime ca să-și achite taxa la Fondul Ajutorului Preoțesc, Cei cari nu vor fi în ordine cu taxele

pe data de 1 Aprilie a.c. în baza art. 6 lit. c din Regulament își pierd calitatea de membru al Fondului.

Consiliul Eparhial

Nr. 147/1948.

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh la parohia Band, devenită o singură parohie prin unirea parohiilor Band I și Band II, din Topopiatul Târgu-Mureș, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”. Parohia este de cl. II.

Beneficii împreună cu acest post sunt următoarele:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială și supraedificatele necesare, în stare bună, cu grădină de 1264 stj.
3. Sesiune parohială în suprafață de 32 jug. pământ arător și fânaș.
4. Stolele obișnuite.

Preotul paroh va avea să catehizeze înafară de elevi din sat și elevii celor trei cătune: Mărășești, Valea rece și Drăculea.

Candidații la acest post își vor înainta cererile în termenul legal, Vener. Consiliu Eparhial având prealabila aprobare de candidare dela P. S. Episcop Nicolaie și cu incuviințarea noastră se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

T. Ciuruș protopop

Nr. 1707/1948 Aprobant.

Din ședința Consiliului eparhial dela 14 Aprilie 1948.

NICOLAE

Episcop

C. Hașcău

secretar

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj